

Якщо це станеться

КУПИТИ

Про книгу

Іззі Астор нічого не очікувала від подорожі. Однак, побачивши свого сусіда по літаку - блакитноокого красеня Нейта Фелана, - зазвичай скептична дівчина вирішує повірити в провидіння. А через дев'яносто секунд після злету їхній літак падає в річку. Іззі та Нейту вдається врятуватися, але це змінює їх назавжди. Згодом доля подарує їм ще кілька випадкових зустрічей. Проте чи дадуть Іззі та Нейт коханню шанс - поки ще не пізно?

Моїй сестрі Кейт.
Я готова піти на війну заради тебе.
Люблю тебе, серйозно

Розділ перший

Натаніель

Кабул, Афганістан

Серпень 2021 р.

Це були не Мальдіви. Я заплющив очі й відкинув голову, підставивши обличчя яскравому пообідньому сонцю. Якби віяв морський бриз, я міг би вдавати, що краплі, які стікають по шиї, просочуючись у комір, — це вода від нещодавнього запливу, а не мій піт. Нібито.

Натомість я стояв на асфальтованій дорозі в Кабулі, дивуючись, як, чорт забирай, мої черевики не розтеклись по бетону за такої температури. Можливо, моя пропущена поїздка — це карма, яка повернулася до мене за те, що я їхав без неї.

— Ти маєш бути у відпустці, — сказав знайомий голос праворуч від мене.

— Тс-с-с-с... Я вже там. Бачиш?

Я розплющив одне око — достатньо для того, щоб побачити Горреса, який стояв поруч зі мною. На його густі брови падала тінь від мультикамової кепки.

— Бачу що? Як ти стоїш на злітній смузі, закинувши голову назад, наче в рекламі Coppertone?

Кутики мого рота піднялися вгору.

— Це не злітна смуга. Це маленьке бунгало над водою на Мальдівах. Хіба ти не чуєш хвиль?

У повітрі було чутно ритмічний стукіт далеких роторів.

— Я чую, як ти зсуваєшся з глузду, — пробурмотів він. — Здається, вони тут.

Я неохоче розплющив очі й огледів горизонт у пошуку літака, який іде на посадку, і за кілька секунд помітив його.

Приїхали.

Як би я раніше не любив дії, пов'язані з моєю роботою, та мусив визнати, що це вже мені набридло. Мир був би набагато кращим, ніж постійна війна.

— Як, у біса, ти дозволив себе втягнути в це? Я думав, що Дженкінс виконує це завдання, — сказав Торрес.

— Минулої ночі Дженкінс зліг через якийсь вірус, і я не хотів просити Уорда відмовитися від вихідного. У нього діти. — Коли С-130 торкнувся злітно-посадкової смуги, я пересунув плечовий ремінь своєї гвинтівки.

— Зараз я няньчусь із помічником сенаторки Лорен.

— Ну, я з тобою, як завжди.

— Я ціную це.

Мій найкращий друг не залишав мене з моменту відбору до військ спецпризначення. Чорт, ще й до цього він був зі мною.

— Сподіваюся, наступного тижня Дженкінс одужає, і я поїду на Мальдіви. Зараз я майже відчув смак цих фруктових напоїв із парасолькою — о, зачекайте, це був металевий присмак авіаційного палива. Саме так.

— Взагалі-то більшість хлопців, яких я знаю, у відпустці їде додому, щоб провести час зі своєю родиною. Торрес озирнувся на решту команди, яка шла за нами, поправляючи свою армійську бойову уніформу без нашивок, наче можна було прибрати сліди перебування у цій країні протягом чотирьох місяців.

— Ну, у більшості хлопців не така родина, як у мене. — Я знизав плечима. Мама не було вже п'ять років, а єдина причина, з якої я охоче побачив би свого батька, — так це, щоб поховати його.

Решта команди підійшла до нас, вишикувавшись у шеренгу, щоб зустрічати літак. Грем став з іншого боку від мене.

— Хочеш, щоб я сів за кермо?

— Так, — відповів я.

Я вже вибрав хлопців, яких хотів бачити поруч із собою, поки Дженкінс не повернеться. Паркер і Елстон чекали в посольстві.

— Всі тут? — запитав майор Вебб, підходячи до нас і чухаючи підборіддя.

— Що за чортівня! Я не пам'ятаю, коли востаннє бачив твоє обличчя.

Грем усміхнувся нашому командирю, його яскрава усмішка контрастувала з темно-коричневою шкірою.

Вебб бурмотів щось про політиків, поки літак котився за вказівками авіадиспетчерів.

Існували певні переваги в тому, щоб бути серед еліти спецпризначення. Неформальні побратимські стосунки й відсутність необхідності голитися були двома з них. А виклик із відпустки, щоб гратися в охорону для передової групи деяких парламентарів, не був. Сьогодні вранці я згаяв годину на ознайомлення з досьє Грега Ньюкасла. Мене приставили до тридцятирічного заступника керівника апарату сенаторки Лорен, що мав вишуканий вигляд хлопця, який з Гарвардського факультету права перейшов прямисінько до Конгресу. Їхня група прибула з місією, яку вони назвали «з'ясуванням фактів», щоб доповісти про те, як відбувається виведення військ США. Я чомусь сумнівався, що вони будуть задоволені тим, що виявлять.

— Просто повторимо... — сказав Вебб, дістаючи з кишені згорнутий аркуш паперу й глянувши на керівників служби безпеки.

— Маруне, ваша команда з Бейкером з офісу конгресмена Гарсія, — почав він, називаючи наші імена для загального користування у цій місії.

— Голде, ти з Тернері від конгресмена Мерфі. Вайте, ти працюєш із Голтом з офісу сенатора Лю. Гріне, ти відповідаєш за Астор з офісу сенаторки Лорен.

— Мені дали досьє Грега Ньюкасла, — перебив я.

Вебб глянув на аркуш.

— Схоже, вони внесли зміни в останню хвилину. Тепер у тебе Астор. Місія та сама. Це офіс, який зосереджується на південних провінціях. Той, що працює над перевезенням жіночої шахової команди до Штатів.

Астор. У мене аж душа спинилась. Цього не могло статися. Ніяк.

— Розслабся, — прошепотів Торрес. — Це поширене прізвище.

Саме так. Крім того, що востаннє я спілкувався з нею, коли вона працювала в якійсь фірмі у Нью-Йорку, але це було три роки тому.

Моє пальто промокло від дощу.

Я стримував свої божевільні думки, коли літак припаркувався перед нами відповідно до вказівок наземного екіпажу. Тепло випромінювалося від

асфальту мерехтливими хвилями, спотворюючи те, що я бачив, коли задні двері опускалися, а пілоти вимикали двигуни.

Першими з C-130 спустилися військові льотчики, очоливши групу цивільних осіб, які, як я припустив, були помічниками конгресменів, і допомагаючи одному з посадовців сходити по трапу.

Мої брови піднялися. Він не може сам зійти по трапу і думає, що прогулянка Афганістаном — це хороша ідея?

— Серйозно? — Келлман (тобто сержант Вайт для цієї місії) глузливо усміхнувся. — Будь ласка, скажіть мені, що це не мій хлопець.

— Приїхали, — пробурмотів Торрес біля мене.

Я видихнув і почав рахувати до десяти, сподіваючись, що терпіння дивовижним чином з'явиться, коли я дійду до нуля. Цього не сталося. Це було марною тратою нашого часу.

Усі пілоти всміхалися, крокуючи до нас і затуляючи тих, хто йшов за ними. Звісно, вони були щасливі. Вони були тут, щоб здати нам цих посадовців. Я дуже сумніваюсь, що вони так само усміхались би, якби їм довелося супроводжувати безглуздох, самовдоволених цивільних осіб до передових оперативних баз, наче це були туристичні місця, а не зони активних бойових дій.

Майор Вебб рушив уперед, і льотчики вивели політиків наперед своєї маленької компанії. Усього їх було шість.

Моє серце. Бляха. Зупинилось.

Я повільно моргнув один раз, потім двічі, коли теплове мерехтіння розвіялося разом із поривом вітру. Те медово-золотисте волосся чи усмішку на мільйон доларів не можна було ні з чим переплутати. Я міг би побитись об заклад, що за великими сонцезахисними окулярами були темно-карі очі в обрамленні густих вій. Мої руки зігнулися, наче вони все ще відчували вигини її тіла через стільки років.

Це була вона.

— Усе гаразд? — запитав Торрес, бубонячи собі під ніс. — У тебе такий вигляд, ніби тебе ось-ось знудить.

Ні, зі мною не було все гаразд. Я був так само далеко від нормального стану, як Нью-Йорк від Афганістану. Я не міг вимовити й слова. Десять

років минуло відтоді, як ми зустрілися на зовсім іншій землі. Від її вигляду я втратив дар мови.

Вона подала праву руку Веббу, вітаючись, а лівою пересунула лямку знайомого армійського зеленого рюкзака вище на плече. У неї все ще була та річ? Сонячне світло впіймало ці пальці, і відблиск від них був яскравішим, ніж від сигнального дзеркала.

Якого біса? Моє серце, затинаючись, повернулося до жит-тя, стукаючи в запереченні так сильно, що аж стало боляче.

Єдина жінка, яку я коли-небудь кохав, була тут — у клятій зоні бойових дій — і вона носила каблучку від іншого чоловіка. Вона збиралася стати дружиною іншого чоловіка. Я навіть не уявляв цього виродка, та вже ненавидів його, уже знав, що він недостатньо хороший для неї. А втім, і я також. Це завжди було нашою проблемою.

Вона повернулася до мене, її усмішка зникла, вуста розслабилися. Її пальці тремтіли, коли вона насувала сонцезахисні окуляри на маківку, відкриваючи широко розплющені карі очі, які здавалися такими ж приголомшеними, як і мої.

Я відчув, як моя грудна клітка стиснулася.

У полі мого зору Вебб ішов уздовж шеренги, знайомлячи політиків з їхніми охоронцями, і він наближався до нас, як зворотний відлік ядерного вибуху, поки ми дивилися одне на одного. Три метри, а може, й менше, розділяли нас, і відстань була водночас надто далекою й надто близькою.

Вона пішла вперед і здригнулася, а потім схопила волосся в кулак, коли поривчастий вітер засипав усе піском і брудом, разом з білою блузкою, рукава якої вона закасала на передпліччях. Якого біса вона тут робить? Їй тут не місце. Її місце в затишному офісі в кутку, де ніщо не могло її тривожити... особливо я.

— Міс Астор, познайомтесь... - почав Вебб.

— Натаніель Фелан, — закінчила вона, дивлячись на моє обличчя, наче ніколи більше його не побачить, наче вона вела лік кожної зміни, кожного шраму, який у мене з'явився за останні три роки.

— Іззі. — Це все, на що я був спроможний, дивлячись на цю скелю у мільярд каратів, що світила на мене з її руки, як попереджувальний маяк.

Кому, в біса, вона сказала «так»?

— Ви знаєте одне одного? — Брови Вебба піднялися, коли він переводив погляд з неї на мене.

— Так, — сказав я.

— Вже ні, — одночасно відповіла вона.

Лайно.

— Гаразд. — Вебб знову перевів погляд, помічаючи цей незручний момент. — Це буде проблемою?

Так. Величезною проблемою. Мільйони невимовлених слів підірвали повітря між нами так потужно й невблаганно, як пісок, що перетинає лінію польоту.

— Слухай, я можу зробити перепризначення... — почав Вебб.

— Ні, — різко сказав я. Не було жодного шансу, що я ризикну її безпекою і заміню її на когось іншого. Вона застрягла зі мною, подобалося їй це чи ні. Вебб кліпав очима (єдиний знак здивування, який він коли-небудь виказував) і глянув на Іззі.

— Міс Астор?

— Так, усе добре. Будь ласка, не переймайтесь, — відповіла вона з легкою, вишуканою, фальшивою усмішкою, від якої у мене по спині пробігли мурашки.

— Тоді гаразд, — повільно сказав Вебб. Потім повернувся до мене й, перш ніж перейти далі, промовив беззвучно: «Удачі».

Ми з Іззі дивилися одне на одного, коли всі емоції, які я намагався поховати протягом останніх трьох років, пробивали собі шлях на поверхню, роздираючи кірочки, які так і не загоїлися до шрамів. Хто б міг подумати, що ми зустрінемося знову ось так. Ми завжди мали звичку стикатися в найгірший час і в найнезручніших місцях. Було майже доречно, що це сталося саме на полі бою.

— Я думав, ти в Нью-Йорку, — нарешті спромігся сказати.

Мій голос лунав так, ніби його десяток разів протягнули по тротуару. Це ніхто активно не намагається вас підірвати.

— Справді? — Вона вигнула брову й поправила лямку рюкзака, що сповзла, на плече. — Як цікаво, а я думала, що ти вже мертвий. Здається, ми обоє помилялися.

Рекомендована література

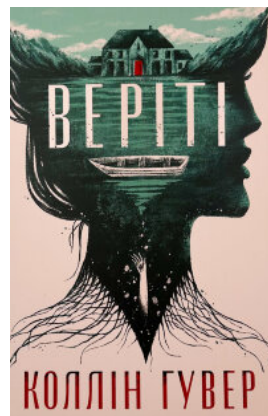
Відмотай назад. Місто вітрів. Книга 5

Незавершені справи

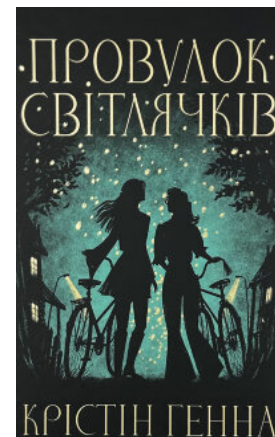

Варіація

Веріті. Ексклюзив

Тканина наших душ.
Гарлоу Санктум. Книга
1

Провулок світлячків

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ